

NA SILVESTRA

Guy de Maupassant

Přeložila Dana Melanová (ze sbírky *V rodině a jiné povídky*, Svoboda, 1990)

„Silvestr! Ne, ne a ne! Už nikdy nebudu slavit Silvestra!“ Mohutný Jindřich Templier pronášel tato slova přímo zuřivým tónem, jako by mu nabídli cosi nestoudně nehorázného.

Ostatní se jen halasně smáli: „Proč se tak rozčiluješ?“

Odpověděl: „Protože se mi na Silvestra stala nejhorší příhoda v mém životě a já mám z téhle pitomé noci, kdy se všichni tak hloupě radují, přímo nepřekonatelnou hrůzu.“

„Ale proč, prosím tě?“

„Proč? Chcete to vědět? Tak dobře, poslouchejte.

Pamatujete si na ty hrozné zimy na konci roku před dvěma lety? Chudáci málem pomrzali na ulicích. Seina byla pokrytá ledem. Na chodníku vás zábly nohy i skrz podrážku vysokých bot. Vypadalo to, že snad bude brzy konec světa.

Měl jsem tenkrát rozdělanou nějakou větší práci a odmítl jsem všechna pozvání na večeři. Chtělo se mi sedět celou noc za stolem a pracovat. Navečeřel jsem se sám a pak jsem se zase dal do psaní. Ale asi kolem desáté hodiny mi začalo vadit pomyšlení na veselí šířící se Paříží, rušil mě hluk, který ke mně doléhal z ulice i od sousedů připravujících vedle večeři. Slyšel jsem je přes zeď. Už jsem nevěděl, co dělám. Psal jsem samé hlouposti a konečně jsem pochopil, že toho musím nechat. Tuto noc určitě nic kloudného nevymyslím.

Chvilku jsem přecházel po místnosti. Sedl jsem si a hned jsem se zvedl. Nepochybně na mě působil tajemný vliv radovánek doléhající sem zvenčí. Vzdal jsem to.

Zazvonil jsem na služku a přikázal jí: „Angelo, jděte mi koupit něco k večeři pro dva: ústřice, studenou koroptev, krevety, šunku, něco sladkého. Přineste také dvě láhve šampaňského. Prostřete a jděte si lehnout.“

Byla trochu překvapená, ale poslechla. Když bylo všechno připravené, vzal jsem si kabát a vyšel na ulici.

Musel jsem vyřešit velký otazník: s kým budu vlastně toho Silvestra slavit? Mé přítelkyně přijaly pozvání bůhvíkam. Kdybych byl chtěl trávit s některou z nich večer, musel bych si to domluvit předem. Rozhodl jsem se tedy, že udělám současně dobrý skutek. Řekl jsem si: Paříž je plná chudých a hezkých holek, které nemají na večeři, bloudí po chodnicích a hledají nějakého dobrodince. Stanu se tedy pro jednu z těch vyděděných holek novoročním dárkem.

Propátrám zábavní podniky, budu se poptávat a budu lovit tak dlouho, až si nakonec vyberu děvče podle svého vkusu.

Začal jsem bloudit městem.

Samozřejmě že jsem potkal spoustu chudých holek hledajících dobrodružství, ale byly tak ošklivé, že z nich šel strach, anebo tak hubené, že by v tu ránu zmrzly, kdyby se zastavily.

Moderní babictví 5, 2004

Víte, že mám jednu slabůstku: mám rád pěkně vypasené ženy. Čím víc jsou při těle, tím víc se mi líbí. Kvůli tlusté obryni jsem schopen ztratit hlavu.

Konečně jsem proti divadlu Varieté zpozoroval profil holky přesně podle mého gusta. Hlava a pak vpředu dvě koule: ta první bylo velmi krásné poprsí a ta druhá koule pod ním bylo neuvěřitelné, obrovité břicho, břicho vykrmené husy. Až jsem se zachvěl a zamumlal jsem: ‚Hrome, to je krásná holka!‘ Ještě mi zbývalo objasnit jeden bod – jaký má obličej.

Obličej, to je jako zákusek. Zbytek, to je... to je hlavní chod.

Zrychlil jsem krok, dostihl jsem tu toulající se ženu a pod plynovou lampou jsem se prudce otočil.

Byla rozkošná. Mladičká, tmavovlasá, s obrovskými černými očima.

Nabídl jsem jí, aby šla se mnou, a ona bez váhání přijala.

Za čtvrt hodiny už jsme seděli u stolu v mém bytě.

Hned u dveří řekla: ‚Páni, tady je hezky!‘

A podívala se kolem sebe s viditelným uspokojením, že v téhle mrazivé noci našla stůl a postel. Byla nádherná. Její krása a tučnost mě nepřestávaly udivovat a uchvacovat.

Sundala si plášť a klobouk. Sedla si a dala se do jídla. Ale zdálo se, že není ve své kůži a občas se její trochu pobledlý obličej zachvěl, jako by trpěla nějakou skrývanou bolestí.

Zeptal jsem se jí: ‚Máš nějaké starosti?‘

Odpověděla: ‚Ále, nechme to plavat.‘

A začala pít. Vyprázdnila jedním douškem svou sklenku šampaňského, znovu si nalila a znovu ji vypila a tak neustále dokola.

Za chvíli jí tváře trochu zčervenaly a začala se smát. Já už jsem ji zbožňoval, líbal jsem ji na ústa a zjišťoval přitom, že není ani obyčejná nebo sprostá, jako obvykle bývají pouliční holky. Chtěl jsem vědět něco o jejím životě, ale odbyla mě: ‚Můj milý, do toho ti ale vůbec nic není.‘

Běda, o hodinu později...

Konečně přišla chvíle jít do postele. Zatímco jsem sklízel ze stolu prostřeného před krbem, rychle se svlékla a vklouzla pod přikrývku.

Mí sousedé dělali příšerný kravál, smáli se a zpívali jako blázni a já jsem si liboval, jaký jsem měl báječný nápad, že jsem si našel tuhle krasavici. Stejně bych nemohl vůbec pracovat.

Ozvalo se hluboké zasténání. Otočil jsem se a zeptal se: ‚Co je ti, kočička?‘ Neodpověděla, ale stále bolestně vzdychala, jako kdyby strašlivě trpěla.

Opakoval jsem: ‚Je ti špatně?‘

Najednou vykřikla. Byl to drásající výkřik. Přiskočil jsem k ní se svíčkou v ruce.

Její obličej byl bolestí úplně změněný, kousala se do rukou, přerývaně dýchala a z hrdla jí vycházelo jakési tlumené sténání podobné chroptění, až z toho na člověka šly mráčky.

Úplně zmatený jsem se znovu otázel: ‚Tak co je ti, řekni, co je ti?‘

Místo odpovědi začala ječet.

Moderní babictví 5, 2004

Sousedí rázem zmlkli. Poslouchali, co se u mě děje.

Opakoval jsem: ‚Kde tě to bolí, no, pověz, kde tě to bolí?‘

Blábolila: ‚Ach, moje břicho, moje břicho!‘

Strhl jsem z ní pokrývku a uviděl...

Ona rodila, přátelé!

Ztratil jsem hlavu. Vrhł jsem se ke zdi, začal do ní vši silou bušit pěstí a křičel jsem: ‚Pomoc, pomoc!‘

Otevřely se dveře a dovnitř se nahrnul dav lidí: muži ve fracích, ženy v dekoltovaných večerních toaletách, pieroti, turci, mušketýři. Ten vpád mě tak vyvedl z míry, že jsem se ani nedokázal vyjádřit.

Patrně si původně mysleli, že se tu přihodila nějaká nehoda nebo že tu byl dokonce spáchán zločin, a teď tu stáli a nic nechápali.

Konečně jsem ze sebe vypravil: ‚Tady... tady tahle žena... rodí.‘

Všichni si ji začali prohlížet, každý říkal, co si o tom myslí. Hlavně jeden kapucín tvrdil, že se v tom vyzná, a chtěl pomáhat přírodě.

Všichni byli zpití pod obraz. Pomyslel jsem si, že by ji svou pomocí mohli spíše zabít, a tak jsem se raději vrhl jen tak bez klobouku na schodiště. Běžel jsem pro doktora, který bydlel ve vedlejší ulici.

Když jsem se vrátil i s lékařem, byl celý dům vzhůru nohama. Na schodišti rozsvítily lampy. Nájemníci ze všech pater byli u mne v bytě. Čtyři přístavní dělníci seděli u mého stolu, dopíjeli mé šampaňské a dojídali mé krevety.

Sotva jsem se objevil, ozval se fantastický výbuch řevu a mlékařka mi podala v ubrousku zabalený ohavný malý kousek masa, vrásčité, zmuchlaný a nařikající, mňoukající jako kočka.

Řekla mi: ‚Je to děvče.‘

Lékař prohlédl rodičku, prohlásil, že je její stav dost vážný, protože porod začal hned po večeři, a odešel s poznámkou, že mi pošle ošetřovatelku a kojnou.

Obě ženy přišly za hodinu a přinesly balíček léků.

Strávil jsem noc v křesle. Byl jsem příliš vylekaný, než abych uvažoval o tom, co bude dál.

Hned ráno zase přišel lékař. Zkonstatoval, že nemocná je na tom dosti zle.

Řekl mi: ‚Vaše žena, pane...‘

Přerušil jsem ho: ‚To není moje žena.‘

Pokračoval: ‚Tedy vaše milenka, na tom přece nesejde.‘

A vyjmenoval mi všechno, co teď bude potřebovat, dietu a léky.

Co jsem měl dělat? Poslat tu chudinku do nemocnice? V celém domě, v celé čtvrti by mě považovali za nelidu.

Nechal jsem ji tedy u sebe. Zůstala v mé posteli šest týdnů.

Moderní babictví 5, 2004

A dítě? Poslal jsem je k nějakým vesničanům do Poissy. Stojí mě padesát franků měsíčně. Když jsem zaplatil napoprvé, budu muset platit až do smrti.

A později uvěří tomu, že jsem její otec.

A aby to neštěstí bylo úplné – když se ta holka uzdravila... zamilovala se do mě... vášnivě se zamilovala, ta coura...“

„No a co?“

„Ale, strašně zhubla, je vyzáblá jako kočka, tak jsem toho kostlivce vyhodil ze dveří, ale ona na mne číhá na ulici, schovává se, aby mě viděla jít večer z domu, zastavuje mě a líbá mi ruce, prostě otravuje mě tak, že se z toho můžu zbláznit.

Tak a teď konečně víte, proč už nikdy nebudu slavit Silvestra.“